

и Всемощъ нѣ, спореде както самъ си казва: „Привыкай ма въ твоята скърбъ, и азъ ще та послушамъ“.

Мънечкый Първанчо, който былъ едвамъ на шесть годинки, наскърбенъ и начумеренъ тръгналъ да отиде въ училището. Като вървѣлъ изъ пѣть-а, видѣлъ отворены вратата на една чъркова; влѣзълъ той въ нея, колѣничилъ и, съ мисль — че е самичкь — молѣлъ са велегласно тѣй: „Всемилоствие Боже! който си на небо то и на вредъ, ный сирмашинкытѣ дѣтица нѣмамы нищичко за днесъ що да ѣдемъ. Бѣдната ни майка нѣма нито хлѣбъ, нито млѣко, нито поне по едно ѣнце да ни даде. И тѣй азъ отъ сѣ сърце смиренно Ти са молѣж, дай намъ насщныа хлѣбъ, за да не гладувамы ный сиротинки и бѣдната ни майка. Помогни намъ, Господи! Наистина! Ты си Всемощенъ и Прѣбогатъ, та лесно можешъ да спомогнешъ намъ, и най повечъ както и самъ Ты си са общалъ.“ Тѣй отъ сърце са помолвлъ Първанчо и отишелъ тогазы въ училището.

А когато на обѣдъ са завърнжлъ Първанчо у дома си, съ голѣмо учудваніе намѣрилъ на трапезата единъ голѣмъ хлѣбъ, една голѣма паница пълна съ млѣко и една кошница пълна съ ѣнца. „Слава Богу!“ извикалъ той: „Господъ послуша озарашнята ми молба въ чъркова. Кажу ми, мамо, да не бжде ты донесълъ нѣкой Ангелъ прѣзъ прозорецъ'а?“ — „Не!“ казала майка му: Богъ по другой начинъ послушалъ молбата ти. Ты когато си са молѣлъ въ чъркова, (спореде както ми доказахъ) была тамъ и на Управитель-а жената, която та видѣла и чула какъ си са молѣлъ, но ты не си я съзрѣлъ. За туй тя са смилила и проводила намъ сичко туй. Тя е ангелъ'а чрѣзъ когото Богъ помогна намъ. И тѣй, драгы мои чедъ, възблагодарете сега Бога, който избави насъ отъ гладъ'а.“

„Сичко щото попросите съ молба, кашо е съ истинска вбра, ще го приѣмнете“.